

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Thelen Technopark Berlin GmbH

Druga strona postępowania: MN

Sentencja

Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy rozpoznający spór toczący się wyłącznie między jednostkami nie jest zobowiązany, wyłącznie na mocy tego prawa, do odstąpienia od stosowania uregulowania krajowego, które ustala, z naruszeniem art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit. g) i art. 15 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym, stawki minimalne wynagrodzenia za usługi architektów i inżynierów, a także przewiduje, że uzgodnienia stanowiące odstępstwo od tego uregulowania są bezskuteczne, z zastrzeżeniem jednak, po pierwsze, możliwości, by sąd ten odstąpił od stosowania tego uregulowania na mocy prawa krajowego w ramach takiego sporu, a po drugie, prawa poszkodowanego w wyniku niezgodności prawa krajowego z prawem Unii do żądania naprawienia wyrządzonej mu z tego tytułu szkody.

(¹) Dz.U. C 313 z 21.9.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 27 stycznia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa – Łotwa) – SIA „Zinātnes parks”/Finanšu ministrija

(Sprawa C-347/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Fundusze strukturalne – Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) – Rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 – Program współfinansowania – Pomoc państwa – Rozporządzenie (UE) nr 651/2014 – Zakres stosowania – Ograniczenia – Pojęcia „subszybowanego kapitału zakładowego” i „przedsiębiorstwa znajdującego się w trudnej sytuacji” – Wykluczenie przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji ze wsparcia z EFRR – Zasady dotyczące skuteczności podwyższenia subszybowanego kapitału zakładowego – Data przedstawienia dowodów tego podwyższenia – Zasady niedyskryminacji i przejrzystości]

(2022/C 119/16)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Zinātnes parks”

Druga strona postępowania: Finanšu ministrija

Sentencja

1) Artykuł 2 pkt 18 lit. a) rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 [TFUE] należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, czy spółka znajduje się „w trudnej sytuacji” w rozumieniu tego przepisu, wyrażenie „subszybowany kapitał zakładowy” należy rozumieć jako odnoszące się do wszystkich wkładów, które obecni lub przyszli wspólnicy lub akcjonariusze danej spółki wnieśli lub nieodwołalnie zobowiązali się wnieść.

- 2) Artykuł 3 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1301/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i przepisów szczególnych dotyczących celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, czy wnioskodawcę należy uznać za nieznajdującego się „w trudnej sytuacji” w rozumieniu art. 2 pkt 18 rozporządzenia nr 651/2014, właściwa instytucja zarządzająca powinna brać pod uwagę wyłącznie dowody zgodne z wymogami, które zostały określone przy ustanawianiu procedury wyboru projektów, pod warunkiem że wymogi te są zgodne z zasadami skuteczności i równoważności, a także z ogólnymi zasadami prawa Unii, takimi jak w szczególności zasady równego traktowania, przejrzystości i proporcjonalności.
- 3) Artykuł 125 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006, a także zasady niedyskryminacji i przejrzystości, do których odnosi się ten przepis, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym wnioski dotyczące projektów nie mogą być przedmiotem wyjaśnień po upływie terminu składania wspomnianych wniosków. Jednakże, zgodnie z zasadą równoważności, ten brak możliwości uzupełnienia dokumentacji przez wnioskodawców po upływie terminu składania wniosków dotyczących projektów musi dotyczyć wszystkich procedur, które można, w stosownym przypadku, uznać za porównywalne, pod względem przedmiotu, podstawy i istotnych elementów, z procedurą przewidzianą w celu uzyskania wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

(¹) Dz.U. C 339 z 12.10.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 stycznia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien – Austria) – ZK

(Sprawa C-432/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka imigracyjna – Dyrektywa 2003/109/WE – Artykuł 9 ust. 1 lit. c) – Utrata statusu obywatela państwa trzeciego będącego rezydentem długoterminowym – Nieobecność na terytorium Unii Europejskiej przez okres 12 kolejnych miesięcy – Przerwanie tego okresu nieobecności – Nieregularne i krótkotrwałe pobyty na terytorium Unii]

(2022/C 119/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZK

przy udziale: Landeshauptmann von Wien

Sentencja

Artykuł 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że każda fizyczna obecność rezydenta długoterminowego na terytorium Unii Europejskiej w okresie 12 kolejnych miesięcy, nawet jeśli taka obecność nie przekracza w tym okresie ogółem zaledwie kilku dni, wystarcza do zapobieżenia utracie przez tego rezydenta statusu rezydenta długoterminowego na podstawie tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 390 z 16.11.2020.